

на което азъ опрѣдѣлямъ срокъ на сществуване: единъ вѣкъ.

Въ 1877 год., въ врѣме на Русско-Турската война, той замина въ България. Първата му длъжностъ бѣ да посѣти своята любима Тракия, Коприщица и Пловдивъ, въ които той е прѣкаралъ своето дѣтинство и за които въздишалъ толкова. Въ Търново си пренесе печатницата и почна издаването на в. «*Знание*». Послѣ ся примѣсти въ Русчукъ, прѣзъ зимата 1878 г., заедно съ печатницата.

На 21 Януарий 1879 г., като грѣмъ ся разнесе изъ Русчукъ: Любенъ Каравеловъ умрѣ! Умрѣ той, вслѣдствие на грѣдна болѣсть; на и трѣбаше да умрѣ. Доволно бѣха толкова мъки и страдания, толкова борби и дѣятелность. Всички херои отъ една епоха, само тие биватъ сжщински херои, които ся затрупатъ подъ развалинитѣ на онова здание, което сж ся мъчили съ години да разрушаватъ. Погрѣбението му стапа едно отъ най-славнитѣ, каквото не бѣше виждалъ Русчукъ. Русскитѣ тогавашни окупационни власти, военни и граждански, взеха горѣщо участие въ погрѣбението, което имъ прѣви честь. Цѣлиятъ градъ бѣше укиченъ съ черни знамена, всичкитѣ дюгени бѣха затворени. Отъ сутренъта още, прѣдъ домътъ на покойниятъ застанаха около 50 — 60 души славяни, повечето Сърби и Далматинци, да отдадатъ послѣднитѣ цалуваня на оногова, ко-